

Pesti utca

A napok már rövidülnek. Július hónapját írjuk. A naptár szerint kellős közepén vagyunk a nyárnak. De a nap bűvöcskát játszik velünk, még alig látuk arcát ebben az esztendőben. Az északi országok nyara jött el hozzánk, Angliában, Hollandiában, az Északi-tenger partján szokott ilyen lenni a nyár. Az aratás késik, a gyümölcs nehezen érik, de a virágjaink soha ilyen szépek és tartósak nem voltak, mint ebben az évben. Hollandiában, Angliában láttunk csak ilyen üde, nem hervadó virágokat. Háziasszonyaink, ha ki-mennek a piacokra, vásárcsarnokokba, gyakran alig visznek egyebet haza virágnál. Olcsó a virág. De azért akadnak olyanok, akiknek még virágra se jut. Ezek a közkertekben szagolgatják ingyen a virágokat. Már orgonanyíláskor észrevettük, hogy egyesek a virágzó bokrok körül ólálkodtak, körül-körülnéztek, vajon nem látja-e őket valaki, majd hirtelenül bedugták a fejüket a bódító virágáradatba. Lopták a virágillatot. Most a kábító jázminbokrok között bujkálnak. Le nem törnének egyetlen virágos ágacskát sem, mégis úgy érzik, mintha valami bünt követnének el. Ha rajtakapják őket, elpirulnak, zavarba jönnek. Tolvajok. Jogtalanul csennek virágillatot.

•

A villamos robot. Mindig ugyanazon az elhagyott útvonalon. Napjában többször. Hetek, hónapok, évek óta egy és ugyanazon az úton. A vezető már annyiszor látta a tájékat, hogy talán minden kockakövet külön-külön megismerne az úttesten, s ha egy eldobott papírszeletkét lát, azt is számon tartja. Unalmas az út. Mit lehet tenni? Csönget. A csöngetés is unalmas. A vezető azonban kifog az unalmon. Csönget, sokat csönget. Igen ám, csakhogycsöngetni sokféleképpen lehet. A kocsivezető azzal mulat, hogy különbözőféleképpen csönget. Aprókat, hosszúkat vegyesen. Váltogatja az ütemet. „Szökő”-ket, „lépő”-ket, „lejtő”-ket csönget. Egyszerű, kereszt- és ölelkező rímeket. Bonyolult szerkezetű versszakokat ver a csöngőjén. Megfigyeltünk egy kocsivezetőt, akiről határozottan állíthatjuk, hogy pompás érzéke van az ütemhez és rímhez. Ajánljuk neki, hogy próbáljon verselgetni.

Az apa útra készül. Gépkocsiba száll, hogy az állomásra hajtasson. Búcsúzik családjától. Lehajol hatéves fiacskájához, hogy megcsókolja.

– Hová utazol, apa? – kérdi a gyerek.

– Bécsbe – felel az apa.

– És mikor jössz vissza?

– Holnap – hangzik a válasz.

– Akkor nem is érdemes megcsókolni téged – mondja a kisfiú.

Sarkon fordul és odábbáll ...

1933. július 18., kedd, 7. old.

Körkép

A kutya már nem volt fiatal. De eddig – miért, miért nem – még nem ismerte az anyai örömeket.

A ház cicájának egy szép napon hat apró, édes, puha, vaksi kölyke született. S a kutyus halálos irigységgel nézte a boldog cicamamát s az apróságot. Próbált közeledni, barátkozni, de a macska annyira féltette kölykeit, hogy erre az időre fölmondta azt a barátságot is, amely eddig fönállt közöttük.

A gyermek utáni vágy azonban mindent elsőprő erővel tört ki a kutyusból.

Egész nap a szoba másik sarkában lapult. Onnan leste a családi életet. Abban a pillanatban pedig, amikor a macska rövid időre kiment a szobából enni, a kutyus a cicakölykek mellett termett, végignyalta, végigsimogatta, végigdörzsölte őket, kissé meg is pofozta, s mire az anyjuk visszajött, ő már megint a szoba sarkában lapult, mintha mi sem történt volna, s várt a legközelebbi alkalomig.

•

Bolíviából érkezett magyar hölgytől hallottuk ezt az angol világöntudatra jellemző esetet.